

מסעי

גליון מס' 418

ב' אב תשפ"ב

אם אפשר בבקשה בלי להכאיב, תודה!

הרב אפרים שרבני שליט"א

העניין טעון גיבוש • נא לא לקרוא בשעות התפילה

יכולתי לבייש אותם, יכולתי להוריד להם במשכורת, אך מעולם לא עשיתי זאת, תמיד ריחמתי, הייתי לוקח אותנו לצד, מה יש לך? למה אתה מאחר לעבודה? בבקשה, העסק הזה חשוב לי, אני לא כועס, אבל תבין אותי... היום העשיר הזה יושב עם מלאכים.

אדם שמצער את חבריו לא יכול לצפות שיימחו לו כפיים- יש כאן צער, יש כאן מישהו שסובל.

מסופר על אברך, שנולדה לו בת בסימן טוב ובמזל טוב, אך בעת שהחלה לדבר הבחינו בני הבית שהבת איננה יכולה לבטא בשפתיה את האותיות ר' כ' ז' ל'. ההורים דרשו ברופאים ולאחר כמה שנים של טיפולים הצליחה הבת להגות את האותיות כ' ז' ל', אך עם כל עבודת הרופאים לא הצליחה הבת לומר אות ר' אף שרבים מהילדים הצליחו לבטא את כל האותיות.

ביום מן הימים נכנס אותו אברך לסעודת שבע ברכות בה השתתף רבי נטע ליפשיץ זצ"ל, איש צדיק וירא שמיים. בסוף הסעודה קודם ברכת המזון, קרא רבי נטע בניגון את פרק שיר המעלות 'בשוב ה' את שיבת ציון' כדרכו. ר' נטע לא יכול היה לבטא בשפתיו את האות ר' כלל, על כן, משהגיע לסוף הפרק אמר בקול רם 'בוא יבוא, ובמקום לומר 'ברינה' אמר 'באינה'.

תיכף נזכר האברך בימי ילדותו, וחזר כשלושים שנה אחורנית כשהיה בבר מצוה של חברו, שם היה גם ר' נטע וגם אז בסעודה קרא בקול 'שיר המעלות' וסיים 'בו יבוא באינה'. באותו זמן עורר האברך בקרב חבריו שחוק ולעג על רבי נטע על שאינו יכול לבטא את האות ר' בשפתיו וכולם צחקו בקול גדול. עתה, אכן נודע הדבר על מה ולמה באה לו הצרה הזאת כעונש מן השמים. כמה אני משלם על הריש הזאת? אמר האברך לעצמו.

תיכף ומיד ניגש האברך אל רבי נטע ובבושת פנים ביקש ממנו שיסלח לו. ר' נטע, שהיה איש שמעביר על מידותיו וכולו אש לוחטת באמונה פשוטה, אמר לאברך "איני יודע מה אתה סח, מה מחילה ועל מה מחילה?". אך האברך המשיך להתחנן אליו שיסלח וימחל לו על רוב עוונות, על שהתלוצץ עליו בבר המצווה. ר' נטע שוב חזר ואמר "לא היה כלום, הכל בסדר גמור". אחד האנשים שישב לצדו של רבי נטע לחש לו "מה אכפת לך, תגיד לו מחול לך". מיד נענה ר' נטע ואמר "מחול לך מחול לך מחול לך" שלוש פעמים. האברך מאוד התרגש.

הוא יצא משם וכשהגיע לביתו אמר לאשתו אני רוצה לקחת את הילדה שוב לקלינאית ושח לאשתו את אשר אירע. כשהגיעו לקלינאית, אמרה להם "כבר ניסינו הכל, אולי זה יחלוף עם הזמן, אולי עוד שנים ואולי אף פעם לא". אמר לה האברך "בואי ננסה שוב, אני מבטיח שהפעם זה יהיה שונה". היא הסכימה. היא התחילה שוב את הטיפול, ולאחר חצי שעה של טיפול היא אמרה לאבא בפליאה "אני לא יודעת מה

כתב רבינו בעל מגורת המאור "הנזהר שלא יסובב צער לזולת, יסייעוהו מן השמים שרצונו יקום, וזוכה לבנים כשרים שעושים רצונו".

הבטחה כזאת לא כל יום מקבלים. "רבונו של עולם, אני נוהרתי שלא לפגוע, אני יודע שזה מאוד חשוב לך, אולי יותר מכל המצוות, שכן אחד שלך לא יפגע, בבקשה תשמע תפילתי, אני צריך אותך"- יכבדו את הבקשה שלך. ועוד משאלה ישלימו לך- משאלת הבנים. אתה תזכה לבנים כשרים שעושים רצונך.

אולי לא כולם יודעים, אבל אלפי אנשים מסתובבים עם פגיעות וטינה בלב. יש אנשים מסתובבים עם זה שבוע שבועיים, יש אנשים חודש חודשיים, ויש אנשים שנושאים את זה על לבם במשך שנים. העבודה שלנו בעולם הזה, שאותם אנשים לא יזכירו חלילה את השם שלנו. אם לא נשים לב אפשר בנקל להיות מהמכאיבים. וזה כואב.

מכל מה שיצא לי ללמוד, הבנתי שהעבירה שמגיבה הכי מהר, יותר מהכל, היא פגיעה ביהודי. שם כביכול אין חוקים, אין כללים. תאמינו לי, צריך לחשוב מאה אלף פעם לפני שאתה רוצה להעיר למישהו, כי אם הייתה שם טעות או חוסר זהירות, היא גובה מחיר מאוד יקר. תאמינו לי זה לא משתלם.

כותב השלי"ה הקדוש, 'ישראל' זה ראשי תיבות יש שישים ריבוא אותיות לתורה'. ולכן מי שפוגע ביהודי הוא מוחק אות מהספר תורה, ומרגע המחיקה אותו האיש נהפך לספר תורה פסול. אסור לצער יהודי. אסור.

אחד מגדולי ישראל השאיר בצוואה לבניו, שאם אחד מהילדים יהיה לו ויכוח בענייני ממונות ודבר זה יגיע עד פתח בית הדין וייהפך לשנאה ופגיעות, הוא מצווה על אותו הבן שיפסיק לומר עליו קדיש, כי הוא לא רוצה להיות קשור אליו.

לא לפגוע או לצער זו אכן אומנות ואנחנו חייבים ללמוד את האומנות הזו. קודם בשבילנו, וגם בשביל האחרים. מי שלא ילמד את זה, יצטרך להתמודד עם הרבה דברים שאני לא יודע אם יהיה לו את הכוח להתמודד איתם.

רבי חיים פאלאגיי זצ"ל, כותב בספרו תוכחת חיים (פרשת וראו דף לד), שלילה אחד התגלה לו בחזיון עשיר אחד מתושבי העיר איזמיר שבטורקיה כחודש לאחר פטירתו, כשהוא לבוש בבגדים נאים והוא שש ושמה, וניכר היה עליו שנמצא בגן עדן העליון. ר' חיים התפלא על כך מאד.

כששאלו איך ומדוע זכה לחיי העולם הבא, השיב העשיר "על אשר לא נשתעבד במשרתי כי אם ברחמנות"- היו לי הרבה עובדים, אבל תמיד ריחמתי עליהם. יכולתי לצעוק עליהם כשהם שכחו משהו, שפכו משהו, או שעשו משהו מבלי להודיע לי.

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

עמוד

3

באר החסידות

פנינים מעולם החסידות

מדור חדש:

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות	19:23
לנוהגים 40 דק'	19:03
ציאת השבת (ר"ת)	21:07
ציאת השבת	20:13

הבית בהיבנותו

הנהגות אפי' התורה אברהם ואלה

שירת הבית - סוד הקשר והתקשורת!

שארברה, פעמים רבות, חוסר בחילוקי דעות מביע על קשר רדוד, וכמו שכתב הגר"ש וולבה: "בקיירבה הנפשית בין שני זוג מתגלים בהכרח ניגודים בתכונות ובגישה, שלום בית לא נקרא שלא נתגלו ניגודים כי זה מראה רק שטרם הגיעו בני הזוג לקרבת הדעת והחיים הדרושה, אלא כדי שידעו אם אכן הקשר שלהם אמתי דבר זה רק שנתגלו הניגודים (הדעות השונות, ההרגלים השונים וכו') והצליחו לגשר עליהם" - נמצאנו למדים מדברי קדשו, שפעמים 'שקט' בבית לא מעיד עד שלום בית, אלא על קשר נטול קרבה. קשר אמתי חייב להיות מלווה בחילוקי דעות, אי אפשר להסכים על הכל, השאלה הגדולה והעיקרית היא איך לוקחים את הדעות השונות ועמם בונים!

נוגעים בענפים ומפספסים את השורשים

כמו ברפואת הגוף, גם רפואת הנפש, ובמקרה שלנו 'רפואת הזוגיות', עוד קודם שמתחילים בזריקות, לפני שמתחילים בטיפולים, ובמקרים חריגים אף ניתוח, צריך בתחילה לזהות מהי אותה הבעיה, צריך 'אמ אר איי', 'סיטי', או שאר צילומים שנכנסים לפני ולפנים לעומק ושורש החולי. גם בזוגיות צריך לאתר את הבעיה ולתור אחר שורשיה, צריך לבדוק מה מסבך לזוג את הקשר שלהם. וכמה פעמים רואים זוג שמנסה לפתור את בעיותיו, עם או בלי צד שלישי. ומתחילים לדון, זה אומר: מפריע לי כך וכך. ולאחר מכן השני אומר מה מפריע לך! ומחליטים: "אז אתה לא תעשה כך... וגם היא לא תעשה...". נניח שהצליחו לעמוד בזה, שבוע לאחר מכן מריבה על דבר אחר הפעם לגבי המשפחה... טוב אז אתה תלך למשפחה שלה ותשתדל... טוב נניח שגם בזה הצליחו לעמוד. שבוע וחצי לאחר מכן, בעיה בענין הפרנסה, לא מצליחים להגיע לעמק השווה. וכל פעם צצה בעיה אחרת במקום אחר. אך אותם זוגות לא מבינים שהם נוגעים בענפים ומפספסים את השורשים! כל פעם יצוץ משהו חדש, ואם הזוג לא יסגלו לעצמם עצמאות בענין התקשורת הבסיסית, לא יהיו לדברים סוף.

'אקמול' מוריד חום, אך בהחלט לא מרפא

הדבר דומה לאדם - שלא עליו - חולה, ההבחנה מהי מחלתו, היא כבר חלק גדול מרפואתו, מה שאין כן כאשר אדם חולה במחלה מסוכנת והחום שלו עולה, ו'לרפואתו' נוטל גלולת 'אקמול' לשיכוך כאבים, אף אם נאמר שכאבו יחלש והחום ירד, אין בר דעת שיקרא לזה בשם 'רפואה', וודאי שאינו אלא פתרון זמני! לכן כך גם בביתנו, שהזוג אינו מצליח להסתדר, שלא עוברים יומיים בלא ריב, שכל חילוקי דעות מסתיימים בהרמת קול ובצעקות, שמרגישים שנוצר ריחוק רגשי, דבר זה מעיד על בעיה, ורק כאשר נמצא את השורש, נטפל בו ונעקור אותו, רק אז, שלום הבית יעמוד על תילו לאורך זמן! אך אם תמיד נסתפק ב'אקמול', שכל וויכוח יסתיים בהתפייסות קצרה ללא דאגה לעתיד, ללא השתדלות עד כמה שאפשר למנוע - תמיד הבעיה תחזור, ותכל! והמציאות מראה שפעמים רבות השורש נעוץ דוקא במקום הזה, שאינם יודעים לדבר!

ללמוד לדבר, זה המפתח!

אני זוכר שהתקשר יהודי, וביקש עזרה בשלום הבית שלו: "חייב לעשות סדר בבית!" הוא אמר. לאחר כמה ימים הוא דיבר איתי ואמר לי, "יתודה רבה על הכל, אבל ברוך ה' הסתדרנו, היה פה אחד הקרובים שלנו ועזר לנו...". "נו מה יצא? לאיזה מסקנות הגעתם?" שאלתי בסקרנות, "הוא אמר שאני צריך להיות קצת יותר בביט, וקצת יותר להתייחס אליה והיא תשתדל להפסיק לצעוק, וגם לכבד יותר ואז בעייה הכלייה בסדר...". ידענו שיש בין בני הזוג בעיה קשה של תקשורת, ואם כן לא היה לי ספק שלא שם טמונה הבעיה, היום זה בצעקות שלה ובעבודה שלו, והוא פתר את הבעיה הנקודתית, אך מה יקרה שיצטרכו שוב השנים לפתור איזה עניין, דבר המצוי מדי יום ביומו?! אם בחינוך הילדים, אם ביניהם, אם בקשר למשפחות שלהם, אם בקשר לכלכלה, לא חסר מה לה לדון ומה לפתור, ומה יקרה אז?! אם הם לא למדו לדבר, ולא קיבלו 'כלים' שיהיה להם מעט עצמאות בענין זה, אין ספק שבוויכוח הבא שוב ייתקעו! לכן צריך לשיב לב הטיב שעד שהזוג לא ילמדו לדבר, לא יוכלו לצעוד אפילו צעד אחד לבד ואדרבה כל ניסיון כושל רק יגביר את הייאוש וההפסד גדול! שבת שלום שמעון שורותי. (טעימה מתוך הספר החדש 'סוד הקשר והתקשורת- יסודות התקשורת למעשה (ח"א) שתראה אור בקרוב בע"ה).

בעייה נרצה ללמוד יחד על הכלי החזק ביותר שיש בבית היהודי. ואני חושב שהרבה מאתנו לא מבינים כמה. כלי שבו תלויים כל חיי הנישואין שלנו וככל שנדע לנצל אותו, כך עם הזמן נגלה את האושר בחיי הנישואין. ומאידך, בדורנו אנו נחשפים למציאות כואבת שרבים מאד מבתי ישראל שלא זכו לטעום טעמו המתוק של השלום בביתם, רבים שמגיעים שוב ושוב למבוי סתום בחיי הנישואים, רבים שמוצאים את עצמם מבוקר עד ערב משוטטים אצל רבנים או מפורים ממון רב על יועצים או שפשוט משלימים עם מצבם העגום, וכשניכנס מעט פנימה נבחין במהרה שאינם מחזיקים ומשתמשים - כלל או על כל פנים לא מספיק - בכלי הזה. לאותו כלי קוראים 'דיבור'. אני מניח שכולכם יודעים שמערכת הדיבור והתקשורת בבית חשובים, אבל נראה לי שמבינים עד כמה! ואף אותם שמבינים, אכן אין בידם הכלים לבניית תקשורת נכונה, וכן שתקשורת אמיתית מורכבת מאד, ודורשת הרבה חכמה ולימוד, והינה ממש 'תורה' שלמה, ואף מה שכן יודעים המידות הלשוניות ויצר הרע לא נותנים ליישם, מה שהופך את הדברים לקשים יותר.

הקב"ה הניח אתכם בין ארבע קירות ודורש תסתדרו!

בואו ונחשוב יחד... הקב"ה ברא את האדם וביקש ממנו להכניס לחייו בת זוג, סגר אותם בתוך ארבע קירות, ודרש מהם: 'תסתדרו'. המחקרים מצביעים חד משמעית על הבדלים מהותיים בין גברים לנשים בתפקוד המוחי. מדובר בהבדלים הטבעיים מלידה שאינם מושפעים כלל מהשפעות חברתיות ותרבותיות. מה שמפריע לך לא מפריע לה, היא מביעה את עצמה בצורה אחת והוא מביע את עצמו בצורה אחרת. הוא אוהב דבר אחד והיא אוהבת דברים אחרים לגמרי. מה שלו חשוב אותה לא מעניין, ומה שאותה מעניין בעבורו זה 'שטויות'. הוא פועל בדרך כלל מהשכל והיא בדרך כלל פועלת מהרגש. היא אוהבת שמפתיעים אותה, אך אותו זה הרבה פחות מעניין. הוא עולה על אוטובוס ומחפש מקום "בודד", היא יושבת ליד אשה באוטובוס ואחרי חמש דקות מגלה שהן קרובות משפחה רחוקות. וכך אפשר למנות עוד ועוד הבדלים בין בני הזוג.

וכאן זה נגמר? בהחלט לא! שהרי אף אם במהותם היו שווים, בכל זאת כל אחד גדל למעלה משני עשורי שנים בסביבה אחרת, הרגלים אחרים, 'טבעים' אחרים, הנהגות אחרות, תפיסת חיים אחרת. כמה פעמים שומעים את המשפט [שבבעבורו הופר שלום הבית]: "אצל אמא שלי תמיד היה הכל מסודר נקי... אני לא רגיל לבלגן הזה... מה אי אפשר קצת סדר?" - זה משפט אחד מיני רבים שלכולם המכנה המשותף שאומר 'אני לא רגיל/מסכים לצורת חיים כזאת...', 'אני לא יכולה לחיות כך, אני לא רגילה לזה...'. והנה, למרות הפערים העצומים, ציווה הקב"ה אותנו להסתדר ולבנות בית ולחיות בו שנים רבות יחד - בשלום! וכאן בדיוק נכנס לתמונה כוחו העצום של הדיבור שבכוחו לגשר בין כל הפערים שאמרנו, והוא מונע אין ספור אי הבנות, פגיעות, מחלוקות ועגמות נפש.

לא חייב לריב!

גם אם הם לא רבים והבית הוא פחות או יותר על מי מנוחות, על אף המעלה הגדולה שיש בדבר, עדיין צריכים לדעת שיש עוד על מה לעבוד

עקב הביקוש הרב, נאלץ לחלק את העלוניים בין בתי הכנסיות המרובים
אנו מתנצלים מראש, שכל הנראה העלון יגיע אליכם פעם בשבועיים.

הגבאים/המתפללים היקרים הרוצים לזכות את הרבים ולקבל את העלוניים
בכל שבוע אצלכם בבית הכנסת פנו: 055-6777798 משה

כציפור נוודת מקנה

בספר

המסעות היו מ"ב והם אצל כל אדם מיום היוולדו עד שובו אל עולמו, כי מיום הלידה והוצאתו מרחם אמו הוא בחינת יציאת מצרים, ואחר כך נוסע ממסע למסע עד בואו לארץ החיים העליונה. ובוודאי שנכתבו המסעות בתורה להורות הדרך הישר לאיש הישראלי לידע הדרך אשר ילך בה כל ימי חייו ליסע ממסע למסע. (האדמו"ר מסלונים, נתיבות שלום).

אמר מורי הרב הקדוש מלעלוב, שכשם שמשנה רבנו היה כותב כל המסעות של ישראל ונעשה מהם תורה, כן עתה אליהו הנביא כותב כל המסעות וההרפתקאות של כל אחד מישראל, וכשיבוא משיח במהרה בימינו יהיה בזה ספר שילמד ממנו. (שמועת יצחק לרי' יצחק מווארקא).

פרשת מסעי נקראת תמיד בבין המצרים, שהם נחשבים כ"א יום, וכ"א יום וכ"א לילות הם מ"ב, כנגד מ"ב מסעות שצריך לעבור בין המצרים בכמה מסעות לתקן הכל ולעבוד את ה', הגם שבזמן זה צריך להיות נעצב ונאנח על חורבן בית ה', עם כל זה יש לחזק את עצמו ולטהר את לבבו ולעבוד ה' בתורה ותפילה בשמחה.

וכבר אמר לנו המגיד הגדול ממעזריטש, רמז בפסוק "כל רודפיה השיגוה בין המצרים", דהיינו כל מי שירדוף להמליך את הבורא, יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו. למשל, כי כשהשר יושב בביתו אז אימתו מוטלת אשר לא כל איש ואיש יכול לבוא פנימה, מה שאין כן אם השר עובר בשווקים וברחובות חוץ לפלטרין שלו, אז הוא קרוב לכל קוראיו ויאזין שוועת כל הקוראים בשמו. וכן הנמשל, לדעת כי בזמן הזה כי "כצפור נודדת מקנה", לכן הרשות נתונה לכל אדם להתקרב אל מלכו של עולם והוא עונה אליהם. (עבודת ישראל לרי' ישראל מקאזניץ).

מודעת זאת אשר קבלנו מאבותינו הקדושים, שזמן בין המצרים הוא הכנה רבה על ראש השנה ויום הכפורים הבאים לטובה, וכפי אופן מעשיו והכשר מפעליו בבין המצרים, כן יהיה גמר דינו בימים הנוראים, ובעת הזאת יכול לראות איך יצא משפטו לאור. (עטרת ישראל לרי' ישראל מבוהופול, פרי פנחס).

כשילמוד האדם איזה דבר ואינו מבין, יתמרמר על הגלות ויתפלל על הגאולה, על ידי זה יתעורר דעתו להתבונן מה שלא ידע. (אגרא דפרקא אות יב).

באר החסידות

מקורביו של הרב הקדוש ר' ברוך ממעזיבוז סיפרו לו פעם, כי הגאון רבי אברהם משה הלוי סג"ל, יהודי גדול בתורה והלכה, חיבר ספר בשם "מים קדושים" על כל המסכתות של סדר קדשים.

נענה רבי ברוך ממעזיבוז ואמר להם: "תמה אני ביותר, כיצד ניתן לחבר ספר על כל סדר קדשים? הלא, כאשר אני אומר רק את המשנה "איזהו מקומן של זבחים", ואני מתבונן בעצמי איפה כיום הוא מקומן של זבחים... שבעוונותינו הרבים חרב בית המקדש, ואיננו יכולים להקריב את הזבחים, מתהפכים בני מעי ואינני יכול להמשיך לומר הלאה, ואילו הוא היה בכוחו לחבר חיבור שלם על סדר קדשים וקרבתו?" (בוצינא דנהורא).

מסופר על ר' לוי יצחק מבארדיטשוב שהיו לו כל ימיו שתי תאוות קדושות: א) לפזר מכספו לצדקה בשפע. ב) להתפלל קדושת 'כתרי'. כמובן מאליו, הרי כמעט מן הנמנע לקיים את שתייהן ביום אחד, מאחר שבשבת ויום טוב כשאומרים 'כתרי' אי אפשר לתת צדקה. רק מפעם לפעם כשחל ראש חודש ניתנה לו תאוות נפשו, אבל ראש חודש שאינו יותר מיום או יומיים לא הספיקו להרוות נפשו די צמאונה, והיה מצפה איפוא לימי חול המועד שיש בהם יותר אריכות.

פעם אמר: "כשיבוא משיח, וימי הפורענות ייהפכו לימי ששון ושמחה, אבקש ממנו לקבוע את שבעה עשר בתמוז ליום ראשון של חג, ואת תשעה באב ליום אחרון של חג, והימים שבינתיים יהיו חול המועד ארוך, ואוכל אז בבת אחת ליתן צדקה ולומר קדושת 'כתרי' במשך עשרים ואחד יום ברציפות".

אולם כעבור שעה קלה חזר בו, "לא די בחול המועד קצר כזה, אבקש ממשח צדקנו שתשעה באב יהיה היום הראשון של החג, ושבעה עשר בתמוז שלאחריו יהיה היום האחרון שלו, וכל הימים שבינתיים יהיו חולו של מועד". (אש תמיד – ספינקא). **שבת שלום עם ישראל! עידן פרינקו.**

המשך שיחת הרב « קרה, אך הפעם אכן זה קצת שונה, אם זה ימשיך בקצב הזה, תוך חודש היא תדבר כמו כולם". וכך היה. ריש כנגד ריש, מי היה מאמין.

ישנה משנה אחת כל כך חזקה, שם כתוב שהלל הזקן ראה גולגלת של שודד רוצח שצפה על פני המים, אמר לה "על דאטפת אטפוך וסוף מטיפיך יטופון" – הפירוש של המילים הוא, אתה פגעת באנשים בסוף אנשים פגעו בך, אך תדע עוד משהו, אלו שפגעו בך גם הם בסוף ייפגעו – אין הפקרות בעולם.

לפני כחמישים שנה, כאשר מצפה רמון היתה עדיין בחתוליה, כמה פעילים מארגון יד לאחים שהיו בדרכם לשם, כשהגיעו לנתיבות נכנסו אל הבבא סאלי בכדי לקבל ברכה. היה זה ביום שישי בבוקר, הרב הושיב אותם ואמר להם "אתם הולכים למושב מצפה רמון, המושב הזה יש בו אנשים תמימים פשוטים מאד, אל תקפידו עליהם גם אם תראו דברים שלא נראים בעיניכם". הם התפלאו מדברי הרב, שהרי הם באו רק לקבל ברכה והרב מדבר איתם על האנשים הפשוטים, איך להתייחס אליהם ואיך לדבר איתם. אפילו בני הבית התפלאו מהתנהגות זו של הרב שהיה שתקן גדול ולפתע האריך איתם בדיבורים.

אותם פעילים שתו איזה משקה ויצאו לדרך. הם הגיעו למצפה רמון, ובליל שבת הם התפללו בבית הכנסת המקומי. כשסיימו את התפילה ניגשו אותם פעילים יחד עם שאר המתפללים לרב של בית הכנסת בכדי לומר לו שבת שלום. הרב הזמין אותם להתארח אצלו בשבת, הם שמחו מאוד על ההזמנה, והמתונו לרב עד שייצא מבית הכנסת.

זאת הדרך. אין דרך אחרת. א) להבין אנשים. ב) בלי לפגוע. ובאותה הדרך שאתה תכבד את הזולת כך ה' יתברך יכבד אותך. **שבת שלום עם ישראל! אפרים שרבני.**

הצפי יום של תורה

כיבוד קל
בצאת הצום

במוצ"ש לאחר תפילת ערבית דרשה קרב **שי צדוק** שליט"א

14:00 הרב **יוסף דוד הכהן** שליט"א
(מחבר שו"ת ידי'כהן)

14:30 הרב **אלון עטיה** שליט"א
(ראש מוסדות היכל המלך)

15:15 הרב **שלמה בויאר** שליט"א
(ראש כולל לדיינות כנסת שרגא)

16:00 הרב **משה קינן** שליט"א
(מורה בכד וראש ארגון אופק)

16:45 הרב **משה קצין** שליט"א
(מזכה הרבים)

17:30 הרב **יעקב ישראל לוגאסי** שליט"א
(מח"ס ספרים באמונתו יחיה ועוד)

18:15 הרב **יעקב שכנזי** שליט"א
(מור"צ בעדה החרדית הספרדית)

19:00 תפילת מנחה וערבית סמוך

יתקיים אי"ה ביום ראשון

צום ט' באב

(29/7 למנינם)

בביה"כ "משכן משה" רח' האנפה 2 גילה ב'

עזרת הנשים פתוחה

ברוכים הבאים

לע"נ משה בן שמחה | שושנה פלורנס שולמית בת רוזה

הרוצים לסייע בהחזקת יום זה פנו ליעקב בן ישי: 050-4119309

האסור והמותר החל מראש חודש אב

כגון תכשיטי זהב וכסף שעל פי רוב רגילים לקנותם לכבוד החג או מסיבה אחרת. ואם יעלו המחירים מותר.

ב. שאלה: האם מותר לשפץ ולצבוע את הבית בימים אלו? והאם מותר לקנות או להשכיר דירה חדשה בימים אלו?

תשובה: צביעה וסיוד: יש להימנע מלסייד ולצבוע את קירות הבית בימים אלו למטרת נוי בלבד, אולם אם התקלקל הסייד בגלל נוזילת מים וכדומה ויש ריח של טחב, מותר לתקן ולצבוע אף בשבוע שחל בו ט' באב. ולגבי פועל שפרנסתו דחוקה מאוד, מותר לו לעבוד ולקבל שכרו (חזו"ע קס"ז, קסח. הליכות מועד עמי יז).

שיפוץ והרחבת הבית: מותר לבנות בית או להרחיב ולשפץ את ביתו לצורך מגורים, כגון שבינו קטן ובונה בית גדול יותר, כדי למנוע צפיפות ואי נוחות, אבל אין לבנות למטרת נוי והרווחה, כי בימים אלו ממעטים בדברים של שמחה (חזו"ע קס"ז).

לקנות דירה או להשכיר בימים אלו: אף על פי שגמר לבנות את ביתו בימים אלו, רשאי להיכנס אליו כשמטרתו לצורך מגורים הכרחיים למנוע צפיפות למשפחתו ברוכת הילדים וכדומה. ויארגן כמה אנשים שילמדו את לימוד חנוכת הבית הנהוג עם חלוקת מגדנות מעט. ולאחר תשעה באב, רשאי לעשות שמחת חנוכת הבית כרצונו עם רעיו וקרוביו, וילבש בגד חדש ויברך "שהחינו". אבל אם כניסתו לבית היא למטרת נוי והרווחה, לא יכנס בימים אלו (חזו"ע קסח). **ולגבי לסגור חוזה בימים אלו- בימינו,** שיש מצוקת מגורים, יש להקל לסגור חוזה השכרה או קניה, אפילו שעושה להרווחה, והטעם, שמא יקדמנו אחר ויפסיד את הדירה, שדינו כדבר האבד שמותר (אור לציון ח"ג פ"כז).

ג. שאלה: בדין אכילת בשר לאחר ראש חודש אב- מה הדין בראש חודש עצמו, ומה הדין בקטנים? ולמי הותר לאכול בשר בימים אלו?

תשובה: אכילת בשר בראש חודש אב: נהגו שלא לאכול בשר בראש חודש אב עד יום עשירי באב והיום העשירי בכלל האיסור. וביום ראש חודש עצמו מנהג הספרדים לאכול בשר, מפני כבודו של ראש חודש, ובפרט שסעודת ראש חודש מצווה היא, וכן המנהג פשוט בארץ ישראל (הובאו דבריהם של המפורסם בחזו"ע ארבע תעניות עמי קס"ט).

למי מותר לאכול בשר: חולה שאין בו סכנה. והוא הדין לילדת בתוך שלושים יום, שדינה כחולה שאין בו סכנה. וכן אישה מניקה שיש חשש שאם תימנע מלאכול בשר ישפיע הדבר על החלב שלה, או שהיא סובלת מחולשה. וכן חולה שהתרפא והוא חלש, יש להקל לו באכילת בשר (חזו"ע עמי קצ, קצג).

ילדים קטנים: מעיקר הדין מותר לתת בשר לקטנים גם אחר ראש חודש אב בזמן הזה שירדה חולשה לעולם, ואפילו הגיעו לחינוך, ובפרט אם הוא קטן שאינו בריא כל כך. ורק שהגיע לגיל 12 שנה ויום אחד, שהוא בגדר מופלא הסמוך לאיש, טוב להחמיר עליו שלא יאכל מלאכל בשר בימים אלו (חזו"ע שם עמי קצ). וראה פסקי דעת האוסרים, ומאיה גיל.

להערות והארות בענייני ההלכה בלבד התקשרו 055-6700235

אמרו חז"ל (מסכת תענית כו ע"ב): "משנכנס אב ממעטים בשמחה". ולכן ישראל שיש לו משפט עם גוי, ישתדל לדחותו לאחר ט' באב (ואם יכול אפי' לאחר י' באב). וכמו כן, יהודי שצריך לעבור ניתוח, אם הוא סובל דיחוי לאחר ט' באב, או שאפשר להקדימו, עדיף לעשות כן. ודקדקו לומר: "ממעטים", דהיינו שעדיין צריכים לשמח, אלא שיש להפחית מעט מהשמחה, כיוון שתמיד צריכים לעבוד את ה' בשמחה, שנאמר: "עבדו את ה' בשמחה, בואו לפניו ברננה". ויש כמה דברים שנמעטים מלעשותם בימים אלו משום שיש בהם שמחה.

א. שאלה: האם מותר לקנות בגדים חדשים מראש חודש אב? ומה הדין אם רוצה לקנות וללבושם לאחר ט' באב? ומה הדין לקנות נעליים חדשות? וכן ברהיטים/ספרים/מכונית חדשה/דברים פשוטים כמו כלי מטבח?

תשובה: בגדים חדשים/נעליים: השולחן ערוך (סי' תקנ"א ע"ג) פוסק: "יש אומרים שאסור לתקן בגדים ומנעלים חדשים בשבוע שחל בו ט' באב ויש להחמיר בזה מראש חודש". והוסיף הרמ"א, שהוא הדין שאסור לקנותם ושלא תופרים וכו'. והסביר במשנה ברורה (סק"ג בשם הירושלמי פסחים), משום שבטלה אבן השתייה שממנה הושתת והתחיל כל העולם. (בתוך מנהרות הכותל ישנה אבן ארוכה מאד ומיוחדת שיש מייחסים אותה לאבן השתייה, כל השנה היא יבשה כשאר האבנים, אך בשלושת השבועות הנ"ל נוצר לחלוות ודמעות על האבן לאות אבל וצער על בית אלוקינו). על כן, אין עוסקים באריגת בגדים חדשים דהוא התחלת דבר חדש. ומהנ"ל כתבו הפוסקים, שיש להחמיר שלא יקנה בגדים חדשים, אף שאינו לובשם אלא לאחר תשעה באב, אבל מותר לקנות בד כדי לתפור ממנו בגד לאחר תשעה באב (חזו"ע שם עמי רז). הל"ע ח"י"ב עמוד קמ"ט. וראה הליכות מועד עמי יז).

כמו כן לא יקנה נעליים חדשות, הגם שאינו נועלם אלא לאחר תשעה באב. אולם מותר לקנות נעלי בד, או גומי לצורך תשעה באב, וינעל אותם מעט זמן לפני תשעה באב (חזו"ע רז). תורת המועדים להרי"ג דוד יוסף שליט"א עמי קמ"ט).

מכונית/כלים רהיטים: מותר מעיקר הדין לקנות כלים, או רהיטים חדשים אם נחוצים לו להשתמש בהם בביתו. וכן מותר לקנות בכל אופן כלי בית פשוטים, כגון כלי אכילה, סירים וכיוצא בהם (ראה הליכות מועד עמי טו). מכל מקום במכונית חדשה, שהשמחה בה היא גדולה מאוד, יש חילוק, אם קונה לצורך פרנסתו- מותר, אך לצורך טיולים ימנע ולא יקנה, אלא אם כן יש חשש שיעלו המחירים לאחר ט' באב (חזו"ע קס"ז, קסח).

בדין משא ומתן של שמחה: ממעטים במשא ומתן של שמחה, כגון קניית צרכי חתן וכלה (כגון רהיטים לדירתם החדשה ומוצרי חשמל, כל שכן תכשיטי כסף וזהב וכל כיוצא בזה), וכל שכן שלא יקנה החתן תכשיטים לצורך המשודכת שלו, מפני השמחה הגדולה שיש בדבר, אך אם החתונה מתקיימת מיד לאחר תשעה באב ולא יספיקו לקנות כדי הצורך, או שיש לחוש שהמחירים יעלו, מותר לקנות (חזו"ע עמי קס"ז, קסח). גם שאר בני אדם ימעטו בקניית דברים שאין רגילים לקנותם אלא לשמחה,